

Pst, det er meg, en av trunkkvist her. Han fra 198 land.

Nå har jeg lagd en 198 land app, hvor du kan sørre rundt på forskjellige kart og lære masse om forskjellige land,

og du kan årene og fixe dem da, og sånn hele her med quizser, hvor du kan teste der selv mot resten av Norges befolkning.

Du kommer inn på toppliste, så du kan se hvordan du gjør det i Geografi Quiz.

Plus at du kommer en daglig utføring, dagens utføring, kan du teste der selv.

Etter hva? Det er en utrolig bra Geografi app, relativt lollpakke.

Prøv en sånn 7 dagers gratis kredje, og hvis du liker den, så kan du betale det litt under ekronomdan, så har du en full life.

Ucas annonsør er frilandsfinans. Som selvstendig næringsdrivne kjenner jeg godt til mange av de utfordringene ved å drive for seg selv.

Det er som regel travelt, og du må forholde deg til kunders frister og kalendre, samtidig som du må sørge for at økonomien og regnskapet er på stel.

Her kommer frilandsfinans inn. De tilbyr nemlig egen ansettelse.

Egen ansettelse betyr at du er ansatt hos frilandsfinans i tiden du utfører oppdrag hos en kunde.

Da har frilandsfinans fullt arbeidsgivere ansvar og tar seg av alt papirarbeid og sørger for at rapportering til skattetaten er korrekt.

Når oppdrag er ferdig, faktureres kunden av frilandsfinans, og du får lønn som egen ansatt.

Det er et trygt og enkelt alternativ til å gjøre hele jobben med å drive selskap eller enkelt personsføretak på egen ånd.

Og det gjør at du kan fokusere på det som er gøy og kreativt ved å drive for deg selv.

Gjør jobben trygg med frilandsfinans.

Hei og velkommen til podcasten Ta Kommandoen.

Jeg heter Geir Aker og mange kjenner meg kanskje best som fennrikken i kompagniet Lauritsen på TV2.

Jeg har stort sett alltid jobba med å hjelpe mennesker til å få ordent på livsitt,

og i møte med disse menneskene har jeg selv erfart og lært ganske mye.

Det er ikke sånn at vi alle strever med ett eller annet under overflata med forskjellige utfordringer, og så prøver å finne gjennom en fornuftig løsning.

I denne podcasten inviterer jeg kjente mennesker jeg er nysjerrig på for å bli litt bedre kjenn,

og for å finne ut hva de strever med i hverdagen,

og kanskje litt hvordan de har valgt å løse vanske ting i livsitt.

Og kanskje jeg kan bidra med noen tips og råd også.

Dagens gjest er vel den harral som jeg aller best sien til noe etter hver kjære kongen.

Og det er selvfølgelig på grunn av 15 år i talkshowstolen,

ved siden av den kjære makkeren Thomas Numme i programmet Seen kveld.

Harrala hoppa i Holmenkollen, stopp og vannskjeter danske båten,

og det virker på meg som han er helt ubekymret og veldig, veldig ured.

Men hvem er egentlig Harral bak den uveale fyren som alltid smiler på skjermen?

Harral Rønneberg, velkommen.

Tusen takk.

Selv hvis det Harral.

Det er benst så hyggelig å være her hos deg.

I like måder er det hyggelig å ha det her.
Vi har jo sett det på TV så mange ganger,
og det er gøy å se at Fadruland er et ordentlig menneske bak der også.
Ja, for folk har vært i tvil i mange år.
Ja, det tror jeg på.
Ja, og det kan jeg godt forstå.
Nei, vi er heldigvis flere dimensjonale noen av oss.
Men på TV så er det alltid bli?
Ja.
Har du vært grinn etter noen ganger, eller har du outsourcedet det til Thomas Numme?
Ja, så han tok seg av den delen.
Så da var det jo fint at jeg holdt på Baska, så vi fikk litt kontrast.
Jeg kan jo bli muggenig også,
men jeg er nok av natur et positivt menneske,
og et optimistisk menneske.
Det er jeg.
Thomas kaller meg jo irriterende blittetider,
men jeg prøver ikke å være det, så jeg er nok bare bli.
Jeg er lag av sånn?
Ja.
Men forall del, jeg kan bli muggenig også.
Jo, jo.
Men det sitter ikke lenge i dag?
Nei, jeg er kort muggen.
Kort muggen, ja.
Veldig kort muggen.
Det er fantastisk ord, kort muggen.
Ja, tenker jeg, den kan vi ta oss videre.
Nei, jeg ser ikke noe på en gang veldig lang siden da, nei.
Nei, det er nytt i ok.
Men har du alltid vært bli, eller hadde du Trubbel som barn?
Nei, veldig lite Trubbel som barn,
kommer fra en oppsiktsvekk med veldig ikke oppvekst.
Det er ikke god å bare bruke.
Men vel fungerer det?
Ja, en veldig hyggelig oppvekst,
med to foreldre som alltid har vist masse kjærighet og støtte,
og vært min største heia gjeng hele veien.
Så jeg føler meg veldig heldig.
Og når man blir voksen, så skjønner man jo at det er ikke alle som har hatt det sånn.
Nei.
Så jeg har jo vel kanskje satt enda mer pris på det de senere årene.
Nei, jeg har ikke hatt en Trubbel til barn da,
da juger jeg på meg noe klikkmat.

Men det er jo litt rart for at vi er jo så utrolig subjektive da.
Når vi vokser opp, og vi bare ser verden gjennom egne og inne,
og så tar vi litt tid før vi skjønner at,
Øy, alle har ikke sånn.
Noen har vanskeligere, noen har veldig mye verre.
Og da kommer jo disse kontrastene fram,
og da blir jo enda tydeligere hva en selv driver med.
Har du blitt overrasket over hvor positiv du skjønner?
God spørsmål.
Om jeg har blitt overrasket over hvor positiv jeg er,
det var ...
Nei, eget like for jeg er jo bare mer skjært på en måte.
Men jeg kjenner meg en idé du sier,
for det tror jeg også når man blir forelder,
som jo vi begge her.
Og jeg tror ikke det funker i det helt at,
men jeg får et veldig som behov for å si til min sønn
at du skulle bare vite hvor heldig det var.
Og det er sikkert bedritten parenting,
men det er noe å prøve bare risten ut av dem.
Og så bare prøve for å forstå at det er ikke alle som har det som deg.
Følge ikke det går inn, gjerne?
Nei.
Det er fem å kjorte det går inn.
Ja, for det er det som jeg trøster meg med.
De gangene vi prøver å si et eller annet,
og så kjenner jeg at det ikke går inn,
så trøster jeg meg med at jeg vet at mange voksne sier
at jeg husker at farlen min sa.
Nettopp. Jeg også.
Jeg satt seg på den.
Du har jo vokst opp uten søsken, du.
Det er helt riktig.
Hvem har du slåst med da?
Når du slapp på slåss?
Jeg slåss ikke så mye.
Jeg burde kanskje slåss mer.
Jeg bytte å slåss mye når jeg var...
Nei, da.
Hoppad du, du kan nå juice nå.
Nei, vet du hva?
Det tror jeg er fordelene og ulømpen med hver ene barn.
Våre søn vokser også opp som ene barn,
og jeg tenker at jeg kjenner jo ikke noe annet.

Nei.

Og jeg er jo...

Man er jo liksom bekymret for at man blir bortsjemt,
for å få mye oppmerksomhet.

Ja.

Men det jeg lært det var,
at jeg måtte klare meg mye selv,
fordi jeg foreldrene mine drev veikro,
og det var en 24 timers jobb,
da det pågikk.

Ja, og livstillere igjen.

Ja, så da ble jeg vant til å ta initiativ,
og ta ansvar for egen lek,
og motivasjon.

Ja.

Og det tror jeg ikke har vært så dumt.
Vi skal bare minne noen og lytterne på,
at da Harald var ung, så var det ikke vanlig av skjerm.
Nei, helt riktig.

Det var det som skjerm på sykeren,
det var det nærmeste vi kom.

Ja.

Så jeg var jo da en fyr som var mye mer ut på veikro,
måtte finne på ting selv,
og da gikk det jo litt over Stockholstein.

Jeg var jo da i...

Altså...

Helt spytterør, husker du det?

Ja, ja, hyspytterør, ja.

Ja, ja.

Du tok...

Spesielt klesengrande.

Ja, det var en spesiell klesengrande.

Det var fint det.

Hvor den der stangen du enn jeg gikk...

Det var hul.

Det var hul, og deg gikk det,
og du vet å jobbe på veikro.

Ja.

Vi har mye gul ærter.

Ja.

Og den passer akkurat inne der.

Ja.

Så det var noen tollere.

Det...

Når det var kontroll på Svinnsyn,
mellom Norge og Sverige,
så satte Harald nye år oppover
terassen på Svinnsynterassen,
og traf nok noe toll i bakhujet
med noe for rassen ærter.

Kul det?

Ja, skjert.

Det skal være litt rampet enn.

Det skal være litt sånn...

Det tester litt grenser,
og det er sunt det.

Og jeg har alltid gjort det.

Jeg har ikke vært en rebel.

Nei.

Jeg har ikke vært han som var i veldig sånn oppe...

Hva heter det?

I oppe rør?

Nei.

Mot moderne og fader.

Men jeg har alltid på seg grenser.

Det har jeg alltid likt.

Men har du savn og søsken,
eller er det bare...

Din verden har blitt sånn du kjener?

Nei, fordi jeg vet ikke...

Min oppvekst var jo en...

Jeg skjønnte jo det da jeg begynte på skolen,
at min oppvekst var litt andre.

Enn fordi vi drev den veikroa,

så det var ikke så mange,

varfor i min klasse,

hvor mor og far var selv stendig næringsdrivende.

Og det andre var at på grunn av den tok...

Det var en sesongbedrift,

så hele sommeren skjøpe mamma og pappa,

da tilbrukte jeg sommerene i Schweiz.

Ja.

Og jeg sier da,

Schweiz,

fordi at det sier det mye Schweiz.

Ja, exakt.

Så jeg har vokst opp og sier Schweiz.

Ja.
Så jeg hadde alle mine sommerferier,
og mine tante i Schweiz.
Ja.
Så jeg var egentlig...
Det var mitt liv,
så jeg hadde aldri noe sånn,
og jeg skulle ønske jeg hadde søsken,
fordi det var noe annet som skjedde på en måte.
Ja.
Og du har jo på ingen måte blitt...
Blitt sosialt hendikapp i noen form.
Det er jo hyggelig du sier da.
Ja, så du er jo omgjengelig.
Ja, jeg prøver, hva foran.
Ja, men synes du får det.
Ja, og takk skal du ha.
Så jeg tenkte,
at jeg foreløpet må være...
Jeg har noe mangler av denne motstanden i hjemmet
med en søsken som vi har sin oppmerksomhet.
Det har jeg ikke fått,
men så er det andre ting jeg sikkert har fått med meg.
Ja.
Og det er jo mye kjærlighet i grenser.
Fikk du noe grenser når det var liten,
eller var det...
Ja, absolutt.
Det gjorde jeg.
Og så hadde jeg faderne,
litt sånn eventyrer.
Han var på Kristianradik,
og ble matrosjobbet på krusbåt,
Bergensfjord,
så at de fyller resten på Tahiti.
Ja, det er Bommand.
Det står på CV.
Ja, da, vært på bar, da vet du.
Det skilte på utsiden av barn på Tahiti.
Det var så kult.
Så de skruv inn i å ta med oss på påfugelig.
Han var i fyller resten,
og kapteinen måtte få han ut.
Men han er ikke noe gjerning,

men han har vært ut og kjent litt på det.

Flyttet i USA,

var skinstruktør for å få en trappfamilie,

altså sen og mye.

Ja, ja, ja.

Så der var det en sånn...

en grenseløshet,

på ett vis,

men samtidig så hadde jeg vær veldig,

jeg hadde ikke noe sånn,

gjør hva du vil oppvekst.

Nei.

Helt atts.

Men de var ikke,

jeg vil ikke si,

det var veldig strenge for ellere, eller?

Det vet jeg ikke si.

Begynner å skjønne litt i sammenhengen,

da det også står på vannsheter,

danske båten,

og litt forskjellig,

det kommer fra en plass, da.

Det ligger litt i familien.

Ja, det kan nok hende,

men kanskje,

ja,

og fra min farside,

kanskje spesielt,

og da...

Men jeg vet ikke helt,

jeg kan liksom ikke sette helt fingeren,

hvor det kom fra,

for det er bare...

Men det var nok også,

at jeg var,

even til lysten som var nå,

det tror jeg.

Ja.

Jeg synes det var gøy å pushe grenser,

hvis folk sa,

jeg ikke kunne...

Nei, men det er ikke så lurt å gjøre,

så måtte jeg selvfølgelig teste det.

Ja, exakt.

På godt og vondt.

Ja.

Og det er mange foreldre,
som tror jeg har prøvd,
om en psykologi,
og det er veldig gønere funker,
og så er det utrolig kip,
når det ikke funker.

Ja.

Jeg har ikke turt å ta chansen på det.

Nei.

For gud skyld,
løp ut i veien,
akkurat når du vil,
uten å se det er for.

Ja.

Det er oppfordre det er til.
Jeg har ikke gått den måten.

Nei, nei.

Godt eksempel,
på hvor man ikke skal dra det,
faktisk.

Med så mye flaks,
og optimisme,
og positivitet,
så er det jo lett å tenke,
at livet,
og heral er jo en lek.
Men det gikk på en liten,
det ble litt vanskelig,
akkurat det,
å skulle takke det hele,
den prosessen mot å bli foreldre.

Ja.

Og sånn var det.

Ja,

og det er klart at,

ja,

jeg skjønner at folk kan tenke,
det er fordi,
at man har jo sett den siden av meg,
og det er sånn,
jeg er som person,
men jeg mener,

vi er alle vårt.

Ja.

Og jeg har hatt mitt,

og det er klart det,

det er med,

det sterk ønske om å bli foreldre,

og så,

og så pludselig så,

går ikke det.

Nei.

Det er jo noe som gjør noe med det.

Ja.

Så det,

var jo,

var jo utfordrende selvfølgelig,

og så,

og da har man jo sånn øyeblikk,

hvor man,

hvor man kjenner på,

hvor mye

man ønsker noe,

og så virker det til tider,

ganske,

det virker ikke umulig,

for jeg var helt sikker på at vi kom dit,

men man begynte å bli usikker på Norge.

Ja.

Skal jeg,

øh,

skal jeg bli tre og søttig,

før jeg blir pappa, liksom?

Ja, exakt.

For vi var gjennom en utenlands adoptionsrund,

som tok tre år,

som vi måtte hoppe.

Ja.

Øh,

fordi at det landet vi skal adoptera fra,

der ble det søvhølgelig politisk uro,

og da fallte hele,

så vi fikk måtte,

vi har vært gjennom det nå,

så da,

da tenkte jeg,

men nå skjer det,
og så husker jeg selv,
vi begynte å si,
vi kommer aldri til å få det barnet fra etteroppet,
og si selv,
jo, jo, jo,
men da er jeg irriterende å si,
jo, jo, jeg er klart,
jeg ordner seg det.

Ja.

Også,
ordner ikke det seg.

Nei, nei.

Også, etter hvert så,
ti år er lenge,
når du ønsker det noe,
når du kommer liksom,
når ønsker ikke er,
ny parkett i stua,
men når det er litt mer dyptliggende,
enn som så.

Ja.

Men der er du,
dette her,
da er du så fantastisk å stå sammen,
med noen du er så trygg på,
som du er så glad i.

Og hvor vi kunne snakke om at,
jo, men til slutt,
så skal vi komme dit,
men det kan ta litt tid.

Og det tror jeg det er det,
det handler om da.

Vi sto ikke alene,
vi hadde familie som støtte oss,
vi hadde venner som støtte oss,
vi snakket jo ikke så mye om dette her,
men vi...

De nærmeste var...

De nærmeste var jo,

vi visste jo,

hva som forgikk.

Og da tenkte jeg at da,
og som jeg alltid pleier å si,

det er folk som har mye mer enn oss.

Ja.

Jeg vet,

det kan kanskje høres litt sånn,

irriterende positivt ut,

men det er det faktisk.

Og det er noe med at,

ja, du kan gått,

vi skal absolutt få lov til å synes ting er tungt vi også,

men vi var heldige å kunde søke en løsning,

som til slutt gjorde oss til foreldre,

så vi er til syvende og sist privilegerte,

og det er vi veldig takknemmelig for.

Men det tyngste øyeblikke var,

det glemmer jeg aldri,

det var da vi holdt på med IVF,

altså prøverør.

Ja.

Og det er kollisjon av to verdene der,

for da lagde vi camps en kveld stavaren,

og jeg sto ut på et piratskip,

i rød t-shirtet med Harald på ryggen,

og 5.000 mennesker i Larvik ventet på oss,

fordi vi hadde lagd sånn ta chansenvariant,

du vet sånn,

vi skulle lage regnende båter,

og kjøre ut og, ja,

bare sirkus og tull og tøys.

Og på hjemmebane så var det et helt annet liv.

Så visste jeg at den dagen så skal lege en ringe.

Og det var siste vår, siste mulighet for oss,

å få et biologisk barn fra begge to.

Og jeg tøyser ikke, dette er helt sant,

altså vi seiler inn havna i Larvik,

og 4-5.000 mennesker jubler og hyler,

og alle de kjente mennesker i båten som er med,

og jeg er jo i 100,

og jeg står på telefonen med min kone,

som er helt knust.

Ja, for da har du fått vite.

Ja, og da har hun for første gang fått beskjed om,

at hun kan aldri bære fram sitt eget barn,

og da bare husk jeg, tenkte jeg,

hva faen gjør jeg her?

Ja.
Her skal ikke jeg være.
Nei, ikke sant.
Her skal ikke jeg være.
Så da, med en gang vi var ferdig,
så samlede jeg tim og sa,
i morgon må vi avlyse.
Ja.
Jeg, sorry også,
men det show mås gå on, stort sett.
Men i morgon må vi rockere på timplan,
for jeg må sette meg i bilen nå,
å være samme kona med,
eller kjæresten min på dette tidspunktet.
Så da, her med bilen nå kjørte jeg,
og så hadde vi 12, 14, 16 helt fantastiske timersamen,
og vi bare holdte ut hverandre,
og prøste å holde på.
Og så sa jeg, at jeg blir,
jeg kan bli,
jeg kan utsette mer,
eller du kan være med meg ned.
Men da var det sånn,
nei, jeg har aldri ha.
Også,
men jeg glemmer altså den telefonen på en båten,
i det der tøyset i sirkelsoppleget.
Det var helt absurd.
Det vi kan trekke positivt ut av vår prosess,
altså for det første tid,
der dere er der ute,
som det har skjønt,
det er ganske mange,
som ikke får barn på først forsøk.
Det ordner seg,
det kan ordner seg til slutt.
Og det gjør det veldig ofte.
Også er det,
at hvertfall vår reise gjorde noe med vårt forhold.
Jeg så en styrke i selvi, min kodne.
Jeg digger jo før vi begynte å prøve det,
men jeg så en styrke i henne,
og som imponeret meg veldig,
og som gjorde at vi ble et enda sterkere tim,

for for oss så var det,
det var ett mål,
vi driter i hvordan det skjer,
men mamma og pappa skal vi bli,
og du skal være mamma til mitt barn,
uansett hvordan vi kom litt,
det var liksom kompromissløst.
Og det er noe med,
det kan du alt ha,
når du har et felles mål,
uten å dra for mye forretningsparalleller,
men når noen mennesker er ene om hvor de skal,
så er det jo også mye lettere å komme dit.
Ja, og når man da forstår at det her,
man står siden om siden,
så ser man hverandre hanna,
så ser man hverandre øya,
og så tar man hverandre hanna.
For det er litt spesielt å se hverandre hanna,
og ta hverandre øya.
Det er virjent.
Det blir så dårlig stemning, så.
Veldig rart, bra.
Mye kvartare.
Ja, veldig.
Men da,
og når man kjenner at det her kommer til å koste,
det kommer til å koste deg, det kommer til å koste meg,
vi kommer til å få vondt,
men det er ikke det som er endstate.
Vi gjør det fordi at det ligger en større guvinster,
og det har så fått en sånn type enighet,
det tror jeg blir girvekst,
sånn som dere opplevde.
Ja, jeg er jo gjerne,
og jeg lever jo,
jeg har jo alltid levet etter, liksom,
alt bra,
alt som skjer i livet som er bra,
det skjer på utsiden av komfortsjonen.
Det er der det skjer.
Det holder jeg en masse fordrag om,
og fordi jeg er kjent på kroppen så uhorrvlig mange ganger,
at det kan være sånn,

ah, pokker ta skal jeg inn i dette igjen,
men så bare vet det.
Stå i det, stå i det.
Gevinsten i andre enn.
Den får du aldri kjent på,
hvis ikke du er villig til å
ta den turna.
Det var en lang tur på utsiden av komfortsjonen for å stå,
men derven Gevinsten var...
Ja.
Dere valgte jo...
Dere valgte jo akkurat den løsningen,
og var aksept
for deres historie,
når dere fortalte den.
Absolutt.
Eller var det mye motstand?
Nei, ingenting.
Vi valgte jo å fortelle så mye i historien,
altså ikke alt,
og så sa vi at vi skal ikke bli en del av en offentlig debatt
om surgati skal bli lov i Norge.
Jeg hadde ikke lyst å stille på oss,
Fredrik Solvang,
og debattere surgati.
For oss var det en løsning for å bli foreldre.
Og så ble det veldig...
For oss var det en veldig god løsning.
Nei, vet du hva?
Ha virkelig ikke...
Og da, med hånda på heltid,
ingenting.
Bare kjærighet.
Og jeg...
Da var vi jo på luft, da var jeg fredag med senkevel.
Jeg hadde dette på ykk,
så det er klart at jeg måtte si noe i teper av vårt.
Og så gjorde Thomas og jeg det ganske kort og greit,
og fortalte historien veldig godt,
og den tsunamin av støtte og kjærighet var helt...
Nei, så det er et rungende nei på spørsmål om vi møtte noe...
Nei, helt nydelig.
Skepsis eller andre ting.
Det jeg bare må si som var litt artig,

var at uten å bli for teknisk på det, da,
men vi måtte til Washington,
vi sier, på norsk ambassaden.
Og så måtte jeg ta DNA-prøve.
Fordi at smuttulle er egentlig...
Er det ikke lov i Norge, ikke sant?
Men ingen kan nekte det å ta med dit biologiske barn.
Og så måtte jeg ta DNA-prøve.
For at smuttulle er egentlig...
Er det ikke lov i Norge, ikke sant?
Og ingen kan nekte det å ta med dit biologiske barn til Norge.
Og det var jo mitt biologiske barn.
Så da måtte jeg ta en DNA-prøve på norsk ambassaden,
for å få stadfesta det.
Vi var ganske spent da vi kom dit,
fordi at vi hadde ikke hatt noe kontakt med norsk offentlighet rundt dette her,
og så kom vi dit.
Da står de og tar oss imot i lobben på norsk ambassaden med applause.
Nei.
Og det er gratulasjoner,
og det er kake, og det er liksom helt så embetsverket.
Politikerne får medvalg,
men de var i hvert fall der borte.
Ja, det var god stemning.
Ja, det var bare tommer opp.
Ja, det var helt, og det glemmer jeg aldri.
Nei.
Så de var sånn,
hvis de kommer tilbake til Varsingt,
måtte de komme innom.
Vi må se, han vokser opp.
Så det var bare all æretiden norsk ambassaden i Varsingt, de sier.
Og det er noe med den grunnholdning som handler om å heie på folk.
Ja, ikke sant.
Det skal vi jo drive mer med.
Det er det må vi rett slett bare gjøre mer av.
Ja, vi må det.
Min serie helt Harald handler,
og handler om det.
Ja.
Det handler jo om å heie på folk i stedet for,
for vi har jo en tendens vi mennesker,
med en gang noen gjør det bra,
så let vet det feil,

og vi leter etter unnskyllinger hvorfor det mennesker gjort det bra,
i stedet for å gå bort og si,
fy fader så bra du har vært.
Hva har du gjort kanskje jeg kan lære noe av der?
Det er vi altså, der har vi litt å gå på.
Harald, når du blir voksne enn da,
og må være lenge til,
det tror jeg også,
men det finnes noe som heter pensjon,
har forhold til det ordet i helvete at?
Nå er jo jeg litt sånn økonomisk grunn sammen,
så jeg har et forhold til den forstande at jeg tenker
at jeg har lyst å ha så stor økonomisk frihet jeg kan,
den gangen jeg slutter å jobbe.
Så sånn setter jeg et forhold til det at jeg har planlagt
og tenkt at jeg har lyst å le på minste pensjon
hvis jeg kan noen gang det.
Nei.
Men å slutte å jobbe,
det har jeg ikke et forhold til i det hele tatt.
Det synes jeg bare vi skal se på for eksempel de konglige.
Det er en grunn til at de blir gamle.
Ja, de jobber jo.
De jobber å må holde seg oppegående og relevante.
Så jeg håper at jeg kan få lov til å ha et virke
til det ikke er mentalt mulig å ha et virke lenger.
Og det kan skje.
Mange vil nok si at det har skjedd allerede.
Jeg tror også på det også, forlåt å jobbe så lenge den fungerer.
Jeg tror det var et eller annet land
hvor ikke det er alder som er årsaken til at man pensjoneres.
Det er rett og slett...
Det er jo meningsløst.
Ja, det er litt sånn.
Gratulerer med Dan.
Nå har jeg hatt så mange burster at nå må du gå hjem.
Hva er greia med det?
Og så går du rett hjem, og så har du plutselig ikke noe formål.
Nei.
Du har ikke noe grunn til å stå på morran.
Nei.
Og i hvert fall litt ferdig grunner kanskje.
Det har jeg ikke noe å dra på.
Nei, jeg tror også det er greit å holde aktiviteten oppe.

Sånn at en kjenner at den har virke og bidrar.
Er du gjerne du må ha noe...
Det er gode og gammel, du må ha noe å stå på morran for.
Og ja, du har familie alt der.
Men du må ha noe utfordringer som utfordrer huet ditt.
Og helst kroppen din kanskje litt også.
Ja, ikke minst.
Så det tenker jeg at...
Nei, så der er jeg null forhold til pension.
Hva tror du lille Harald ønsker seg for livet i store Harald?
Oi, jeg har artig fly i matfaren min etter Harald også.
Blir han kalt for store Harald.
Er du gjerne?
Ja, men jeg blir kalt for lille Harald.
Ja, nå tenkte jeg på deg.
Jeg skjønner.
Ja, moro.
Du, jeg...
Nei, vet du hva?
Det er jo et godt spørsmål.
Jeg har vel aldri...
Eller i hvert fall da jeg var liten, så hadde jeg ikke en sånn veldig klar mening om hvor jeg skulle i livet.
Jeg skulle selvfølgelig bli astronot og sånn.
Ja.
Men...
Jeg...
Men etter hvert som merket jeg at jeg hadde en sånn indre gnist.
Ja.
Jeg hadde ikke helt klart å sette fingeren på hva var, og så forstod jeg at det handler om å underholde.
Ja.
Men det tok litt tid før jeg forstod at det var det gnisten var.
Ja.
Og det var det, og så var det det å utforske eventyrskiden av meg selv.
Sånn, jeg kom ut av forsvarer.
Jeg hadde for øvrige kostet meg veldig forsvarer.
Ja.
Så i forsvarer så lærte jeg at jeg eventuelen var ganske mentalt sterk.
Jeg hadde egentlig litt selvtidigt på hva jeg var, men jeg fikk jeg måtte bekrefte det.
Ja, du har litt å komme med.
Så det var det ene.
Og det andre var at jeg på videregående, vi lagde en russerevy.
Og det husker jeg, synes jeg var altså så gøy.

Så jeg spilte jo alt for mange roller i russerevyet.

Ja.

Men...

Kostet var altså så gluggig jeg hadde å stå på en scene.

Da var du på hjemmebanen.

Ja.

Da fikk jeg de to pilaren i livet som ble litt sånn eventyr.

Og det å begeistre og glede å udrolde, det er en ektelinskap.

Ja.

Når du har vokst opp uten søsken, og vært så mye sammen med mamma og pappa, fordi dreifet denne, det gatsjøkene som...

Det var gatsjøkene.

Ja, veikro.

Det begynte som gatsjøkene.

Var det det?

Ja.

Og så ble det faktisk Norge største veikro på et tidspunkt.

Ja.

Da må jeg ha et fantastisk forhold til et mamma og pappa.

Og så skjer det at de blir voksne, og så dør mamma.

Ja.

Og det kjente du litt ekstra på?

Ja, jeg er jo gjernt.

Det var...

Med fare for å være sånn irriterende fyre som alltid skal bli positiv, men jeg prøver å tenke sånn, for jeg husker jeg synes du var dritunkt og miste mamma, fordi nettopp, fordi at hun har vært der hele livet.

Ja.

Og vi hadde et veldig nært forhold.

Vi snakker på Facebook hver dag.

Ja.

Men samtidig så vet jeg hvor heldig jeg er som hadde mamman min i 49 år.

Ja.

Exakt.

Som er...

Ja, jeg vet ikke, jeg har ingen statistikk på det,

men jeg i hvert fall kjenner på at det synes jeg er veldig...

Jeg er heldig som har fått lov til å ha mamma så lenge,

men jeg husker at mamma blir jo dårlig

og fikk en demensdiagnose,

men var ikke sånn helt borte, så vi hadde...

Det siste året da vi skjønte at hun trengte hjelp,

så var hun jo i Norsk helsevesen og fikk fantastisk god hjelp der, må jeg bare si.

Og da var jo ikke mamma frisk.

Hun hadde egentlig ikke vært frisk på en stund,
men det tok litt tid før vi klarte å få en inn,
fordi at hun var som sin søn litt sta.

Ja.

Skulle ikke på...

Skulle ikke ha noe hjelp?

Nei.

Men vi hadde masse fine samtaler,

selv om vi selvfølgelig merket at mamma ikke var helt sånn som hun alltid hadde vært,
så den egoistiske lille har alt.

Vi ville jo ha med mamma videre i livet,

men det var bra mamma fikk slippe nå,

for det er begrenset hvor det artig det er å være på et demenshjem.

Men jeg hadde et ekstremt nært forhold til,

og jeg husker selv om jeg var aldri så forberedt på at det skulle skje,

og her har du også kontrastenets gale verden også.

Jeg visste at da pappa...

Jeg besøkte så ofte jeg kunne, så visste jeg.

Jeg bare visste hva jeg snakket med mamma om da,

ikke at jeg hadde snakket via å snakke om at hun skulle gå bort,

men jeg bare vet at den dagen en av dere går bort,

har jeg sagt til mamma,

så kom jeg til å stoppe en scene.

Og så skal det...

Jeg er 17 minutter unna at jeg skal opp foran 1600 mennesker på Gardemonnd,

og hele den kvelden er på mange måter basert på meg,

så ringer pappa og sier at nå er det ikke lenge.

Der har du altså rød tershortet,

men har alt på ryggen i Larvik,

og så har du full fyra på Gardemonnd.

Og da må du gjennomføre,

men hun gikk ikke bort, så hun gikk bort i løpet av måningen dagen etter,

men da sa jeg til pappa,

og da sa han, du må jo gå opp der, ja, det vet jeg.

Og jeg vet at mamma, hun hadde fått en gjerneblødning,

så hun var bort.

Men så fikk jeg reisen ned på måningen,

og så gikk hun bort 20 minutter før jeg ankom,

og det var gi for seg helt greit,

men jeg savner å være, da.

Hvordan kan du videreføre den kjærligheten du fikk fra hun?

Moderen var jo en herlig dame,

og hun var en morsom dame.

Og litt fresk i målet.

Også det var så koselig, da hun gikk bort,
så skjønnte jeg hvor mye hun hadde betyd for mine venner.
Jeg visste ikke, det var mye jeg ikke visste.
Men med Nina, som sa at hver gang vi så på skrekfilm,
jeg måtte dere her alt,
for jeg hadde TV på rommet,
så satt vi på mitrommet på skrekfilm,
og ikke hun ned, så satt hun og skravlede med måter,
og hun elsker det, for hun turte ikke å se på skrekfilm.
Nei, ikke sant.
Og da sa hun at det var liksom mange andre foreldrene kunne gjøre med.
Så mamma hadde en sånn utroligst til stede-værelse.
Ja.
Også var...
Så jeg tenkte hun var altså så til stede,
både for meg og for de rundt meg.
Så det er vel et sånt,
noe jeg skal hedere ved å prøve å være litt sånn kjærlighet.
Og jeg tror det at når vi mister de som har gått foran oss,
og gjort noe bra,
så må vi kjenne litt på ansvarer vi har
for å videreføre og skape på nytt igjen
det som neste generasjon trenger oss igjen.
Og apropos hei og gjeng, da?
Ja, ikke sant.
Ja, hun var jo borsom over etterfunn,
for hun kunne kjenne høyere på meg.
Vi konkurrerte jo med Fredgskavland.
Ja.
Ikke sant?
Ja.
Og ingen trodde jo at vi skulle bli en real konkurrent i Fredgskavland
på fredagskvelden, men det ble jo.
Ja.
Men han var jo mye større enn oss lenge.
Og han bakkade noe gjester,
og jeg var ganske ambisøs i dette prosjektet.
Ja.
Så hvis han, for eksempel, jeg husker,
jeg sier at han hadde bokkat JC det en gang.
Ja.
Ja, det synes jeg jeg var pyrt.
Ja.
Og det kunne mamma høre på meg, uten at jeg sa det.

Ja.
Og da sier jo mamma, og jeg visste jo ikke,
men henter må si da,
jeg bidrar å bli litt lei i han her, Skavlandet.
Men hun så på det.
En real sympathi.
Ja, ja, hoset seg med Skavlandet,
og alt etter meg.
Nei, må jeg ha en ferd?
Jeg synes det er mye til å bli kjedelig her.
Så vi har blankløy,
men den evnen der,
selvom jeg visste å løy,
så jeg hjelpte litt.
Ja, ja, nettopp.
Fordi jeg heier opp.
Ja, jeg heier opp.
Ja.
Så det er liksom,
det er sånn bunnløy kjærlighet.
Og så er jeg fannet her,
mitt større løyerslopp,
og da han kan referere til hele
fredagskavlandet sin,
prat med meg kveld før.
Og mamma har koset seg, vet du?
Ja, ja.
Men det er kjærlighet.
Ja, det er kjærlighet.
Ja, jeg savner mamma.
Og det er rart,
bare fire dager etter å gikk port,
så ringte jeg opp på feistalen.
Ja.
Og låte ringe ganske mange ganger,
for jeg kom på å påke.
Nei, men...
Ja, ikke sånn.
Tiden er jo borte.
Har alle dette helt nydelig,
jeg tror vi må minne oss selv,
og de som hører på,
at det også skulle være foreldre,
det handler om å tåre det,

og ikke bli evaluert her og nå,
men si det du tror er lurt,
og så heller inkasere
vistommen fra avkommet 25 år etterpå.
Ja, men det er sånn,
hvis du spør en,
når du skal plassere penger din,
så ser du dem av lang horisont.
Ja.
Hvis du investerer i aksje i dag,
så kan du ikke forventa
å tenne alle penger i morga.
Nei.
Kanskje av 10-15års perspektiv,
da går det alltid bra, sier jeg.
Ja.
Det får vi jo se, da.
Ja, men vi får se.
Nå skal vi si det.
Spar i fond, 10-15års horisont,
da går det alltid bra.
Det tenker jeg er
noe å ta med seg forældrelivet.
Det må vi ta med oss i forældrelivet.
Ja.
Og i fondsparinget, da.
Ikke minst.
Har alt tusen takk.
Du.
Veldig hyggelig å være her.
Dette er en Podimo-podcast,
produsert av Plan B.
Plan B.
Oh wow.
Oh my god.
I'm so excited.
Thank you.
That's the sound of Casey getting on.
Random act of helpfulness.
We just told him the helpful SoCal Honda dealers
will be replacing his old manual wheelchair
with a brand new power wheelchair.
And we paid him for sharing that story on the radio.
And we can help you too with a great deal

on a reliable award-winning Honda,
like the 2023 Accord.
To find the helpful SoCal Honda dealer near you
and to submit a random act of helpfulness
for someone you know, visit SoCalHondedealers.com.
Unlog multidimensional protection
with UP Securities dual camera devices.
Se wider, closer, clearer.
Even recognize faces and read license plates
from 50 feet away.
It's best to protect your family,
children and pets.
Ensure there's safety with your security cameras.
All this with no monthly fee.
Get your dual camera security devices now
at ufi.com.
EUFY.com